

Včera proběhlo výročí srpnové okupace z roku 1968. Z většiny článků má člověk dojem, že nás v 68 roce obsadilo Rusko a ruští vojáci. V mnoha ohledech mám rád přesnost, nebo alespoň určitou myšlenkovou konzistenci, které se ale v médiích stále více nedostává.

Jde mi o to, že nás obsadil Sovětský svaz, sovětští vojáci a další státy Varšavské smlouvy, s výjimkou Rumunska a Východního Německa. Rusko je nástupnický stát, ale nelze říci, že v okupační armádě byli jenom vojáci ruské národnosti, nebo že to pouze Rusové vymysleli, nebo pouze Rusové veleli. Z tohoto pohledu jsou všechny články o ruských vojácích a Rusku nesmyslné. Byl to tenkrát Sovětský svaz, který vše zastřešoval. Ale co chcete od novinářů, že?

Podíváme-li se na vybrané postavy z historie: Hitler - Rakušan, Stalin - Gruzínek, Brežněv - Ukrajinec v čele Svazu v době okupace. Je pozoruhodné, jak stigma každého z nich nese jiný národ.

U roku 1968 je třeba nahlížet i na skutečnost, jak velmi zklamala tehdejší československá reprezentace v čele s Dubčekem a na fakt, že okupace Československa byla realizována za přihlížení USA, neboť panovalo rozdělení sfér vlivu. Můj osobní názor je, že historie nebude nijak milosrdná ani vůči E. Benešovi, A. Dubčekovi, ani V. Havlovi. Všichni uvedení promrhali obrovské vzepjetí a naději obyvatel.

Podstatné poučení pro nás je nejen nyní mediálně vděčný rok 1968, kdy se momentálně hází vše na zlé Rusko, protože je to zkrátka součástí dobrých mravů v určitých vrstvách, ale zejména rok 1938 a obětování Československa ze strany spojenecké Francie a (bez přímé spojenecké smlouvy) Velké Británie.

Z pohledu marastu nás rok 1968 neuvrhl do takové temnoty, právě jako rok 1938. Německá okupace za sebou nechala statisíce mrtvých a rozprášenou inteligenci, popravené vlastence, zničené majetkové vztahy a hlavně nedůvěru vůči západu, pro který jsme byli vždy jen ti na východě. Následky jsou o řád horší, než okupace roku 68.

Proto jsem zvědav, jak mohutné bude připomenutí tragického roku 1938. Jak moc se bude připomínat německý sen velké říše a podřízenosti a likvidace všech, kdo se Němcům nehodili do krámu. Zejména by bylo dobré zhodnotit, zda Německo netlačí do Evropy další, tentokráte multikulti sen, následky mohou být hodně podobné.

Obě okupace ale ukázaly základní podstatu mezinárodní politiky. Stát, má-li přežít a být schopen se bránit, musí být obýván vlastenci a musí být dostatečně silný. Nejsou žádné spojenecké smlouvy, které by nemohly být porušeny. Mocnosti nemají spojence, ale pouze zájmy.

{jcomments on}